

I Venstre vil vi bidrage alt, hvad vi overhovedet kan, med en åben og ærlig debat, for det mener vi er en nødvendig forudsætning for folkeafstemningerne, ligesom vi i øvrigt har bidraget til den debat igennem de sidste 10 år.

I Venstre er vi enige med udenrigsministeren i, at undtagelserne ikke er i dansk interesse, og at det derfor haster med at komme af med dem, så vi igen kan blive fuldgældige medlemmer af EU.

Jeg vil gerne citere fra et andet landsmøde i september måned, nemlig Venstres, den 26. september i Odense, hvor den tidligere EU-kommissær Henning Christophersen sagde det således, og jeg citerer:

»Jo længere det varer, før vi kommer af med de danske selvplågte undtagelser, desto mere indflydelse mister vi. Undtagelserne koster mere og mere for hver eneste dag. I virkelighedens verden er det ikke gratis at vente, det er tværtimod kostbart.«

Efterfølgende har vi så set, hvordan Socialdemokratiet er kommet på banen på deres landsmøde med især en erkendelse af, at undtagelsen i forhold til den fælles mønt er passé. Og som statsministeren også har redegjort for her i dag, så er medlemskab af ØMU'en en klar fordel af flere forskellige årsager.

Som statsministeren sagde lige før, for at komme med endnu et citat, så skal Danmark være dér, hvor der træffes beslutninger om Danmark. Det synes jeg er et glimrende udsagn fra statsministeren, og det fører mig så til stilfærdigt at spørge, om statsministeren ikke er enig i, at i øjeblikket er den eneste person, der står i vejen for en folkeafstemning, statsministeren selv.

Er statsministeren enig i det, altså at det er statsministeren, der har mulighed for at fastsætte en folkeafstemningsdato, så befolkningen har en mulighed for at sige ja?

Som sagt har vi i hvert fald i Venstre, men jeg synes nu også, at andre partier har bidraget, i 10 år diskuteret de emner, der relaterer sig til de danske forhold. Det er nemlig nogle emnekredse, som kom op i forbindelse med det såkaldt danske memorandum i april 1990, som jo var det forhandlingsudspil, som det borgerlige Danmark sammen med Socialdemokraterne lavede forud for den regeringskonference, der førte til Maastrichttraktaten. Det var altså i april 1990, at emnerne kom til debat, så vi har diskuteret emnerne i 10 år.

Selvfølger skal vi ikke holde op med at diskutere, ikke før vi har en folkeafstemning, men jeg synes ikke, man kan bruge argumentet om, at det her er ukendt stof for danskerne.

Det helt centrale er, at undtagelserne giver tab af politisk indflydelse. Vi så her i sommerens løb, hvordan der var problemer for Danmark med at besætte vigtige politiske poster i EU. Der var en diskussion af, at de store var efter os. Det tror jeg ikke så meget er det, der er årsagen til, at det er svært for os at få vigtige poster i EU. Jeg tror nærmere, at det er en følge af de danske undtagelser. Danmark har i øjeblikket placeret sig lidt i periferien i EU-samarbejdet; der har vi ikke andre allierede.

I gamle dage kunne vi gemme os i Thatchers skorter. Thatcher eksisterer ikke længere. Britisk EU-politik har rykket sig nærmere kernelandene; Danmark står så tilbage uden allierede. Så det er én af forklaringerne for mig at se på, at vi i stigende grad vil opleve, hvordan den politiske indflydelse går tabt i EU, medmindre vi gør noget.

På ØMU-området har vi jo fra økonomiministeren malende fået beskrevet, hvorledes Danmark faktisk først bliver lukket ind, når beslutningerne er truffet. Vi sidder nemlig ikke med i Euro-11, altså i euroland, og her træffer man i stigende grad politiske beslutninger vedrørende økonomisk politik, skatteharmonisering og rentepolitik. Danmark får så sagen efterfølgende, hvor vi formelt træffer beslutning i Økofinrådet, men reelt er beslutningen truffet inden.

Det, der er ved at ske, de nye emner, der dukker op i EU, den politiske diskussion om asyl- og flygtningesamarbejdet samt om forsvarspolitikken, er noget, der svarer til det, vi har set på ØMU-området. Der vil vi nok være til stede fysisk, altså ikke som i Euro-11 være henvist til at stå helt udenfor, men vi er jo ikke med i beslutningerne, og vi vil derfor ikke få nogen indflydelse. Og det, der i stigende grad vil ske, er, at de øvrige lande lader være med at konsultere Danmark, når beslutninger skal træffes, for man konsulterer jo ikke et land, som på forhånd har sagt, at man ikke agter at stemme for eller imod en beslutning.

Vi har selv valgt denne politiske isolation, og derfor er det også klart, at det, der skal til, er, at vi selv forsøger at bringe os ind i det centrale EU igen.

Man kan også sige – og det synes jeg måske kommer som en anden væsentlig årsag – at det